

Torn de paraula

FERRAN
Goya

Les energies utòpiques

(**A** Maria)
A la vida social de les col·lectivitats sempre hi ha hagut persones (poques) que han estat capaces de «contagiar» amb el seu cabal d'energia utòpica la gent que els envolta i posar en marxa les forces comunes.

Aquesta elit –en el sentit de persones selectes– es caracteritza per posar la seva fe, les seves il·lusions, la seva vocació, la seva intel·ligència, la seva constància, la seva generositat i el seu treball al servei de projectes (públics) utòpics.

Ja sé que estem en una època en la que la utopia no té massa bona premsa, ens estem acostumant perillosament a no esperar gairebé res del futur. Les nostres democràcies –els seus dirigents– s'han tornat massa raonables, massa burocràtiques per plantejar i replantejar objectius i projectes engrescadors que busquin la perfecció dels individus i la concreció dels principis de llibertat, igualtat i justícia social.

Quan la realitat ens sembla impossible hem de creure en la utopia

Sort hem tingut de què, en una «segona fila», sense falsos protagonistes, havia gent «poc raonable» que posava el llistó molt alt en les polítiques públiques sectorials.

El projecte de tenir un ensenyament nacional a Andorra va tenir la sort de comptar amb una persona excepcional que va lluitar fins l'extenuació física per a empènyer-lo, engrandir-lo qualitativament i quantitativament fins a donar els fruits que tots veiem i gaudim.

Quan aquestes persones desapareixen el primer deure que tenim amb elles –a més de plorar-les– és reconèixer i agrair el seu treball, la seva capacitat i la seva generositat altruista.

Però aquest reconeixement i l'enyorança a la persona, a la mare, a l'amiga, a la mestra no ens ha de fer perdre la idea de que el millor homenatge que li podem retre és continuar amb una il·lusió semblant a la que ella tenia, mobilitzant les energies utòpiques per construir l'esperança col·lectiva d'un futur possible amb més llibertat, més igualtat i més justícia. Perquè quan la realitat ens sembla impossible hem de creure, més que mai, en la utopia. ≡